

[Stavad]

kommet i den situation at tage så fuldstændigt fejl? EF-dommen er særdeles ubehagelig, og den kendsgerning løses ikke ved, at man giver EF skylden for de problemer, som den har skabt; det ansvar må bæres af den danske regering.

Vi vil heller ikke være med til at lægge skylden over på de embedsmænd, som har rådgivet regeringen. Derimod kan vi undre os over, at skatteministeren tilbage i december 1987 afgav et svar til Folketingets Skatteudvalg, som lyder:

»Regeringen har forud for fremsættelsen af lovforslagene om omlægning af arbejdsmarkedsbidragene nøje overvejet, om omlægningen skulle være i strid med EØF-traktatens bestemmelser. Resultatet af disse overvejelser har været, at regeringen ikke har betænkeligheder ved de fremsatte lovforslag.«

Regeringen var altså end ikke betænkelig. Det er svært at se, hvor skatteministeren har hentet inspiration til det svar, for det er tilsyneladende ikke hos regeringens juridiske rådgivere. Var det hos statsministeren, der er kendt som en sand optimist, og som derfor ingen betænkeligheder havde? I det materiale, som vi nu har modtaget, findes der en vurdering af de EF-retlige aspekter, dateret den 15. oktober 1987, som har haft de største eksperter fra seks ministerier som forfattere. I de juridiske vurderinger af den bestemmelse, som Danmark nu er blevet dømt efter, altså artikel 33 i 6. momsdirektiv, sendes der særdeles klare faresignaler. Ekspertene konkluderer:

»En mulig argumentation kan etableres for det synspunkt, at den nye afgift ikke har karakter af en omsætningsafgift.«

Altså: En mulig argumentation kan etableres. Lidt senere konkluderes der endvidere:

»Som det fremgår af diskussionen ovenfor, er det dog ingenlunde givet, at dette synspunkt vil kunne føres igennem.«

Det er altså bl.a. på det grundlag, regeringen nåede frem til, at der ikke var baggrund for at nære betænkeligheder i forhold til vore EF-retlige forpligtelser. Det har jeg svært ved at se sammenhængen i og forstå. Er det derfor, det tilsyneladende er livsvigtigt for skatteministeren, at der ikke kommer en form for dommerundersøgelse i denne sag? Sidst skatteministeren var i en lignende situation, var det åbenbart livsvigtigt for skatteministeren at få sagen

ud af Folketingets hænder, for da krævede skatteministeren selv en undersøgelse ved en kommissionsdomstol.

Den måde, som vi har indrettet vores parlamentariske arbejde på, lægger et ekstra tungt ansvar på regeringen og på hver enkelt minister, for vi har overladt det samlede embedsapparat til regeringen. De eneste eksperter, Folketinget har at støtte sig til, er regeringens eksperter, og Folketinget må derfor kræve, at en regering aldrig tilbageholder væsentlige oplysninger for Folketinget. Vi må være sikre på, at der gives rigtige og fyldestgørende svar på spørgsmål, for hvis det ikke sker fuldt ud, har Folketinget ingen mulighed for at gennemføre en forsvarlig lovbehandling og for at træffe de rigtige beslutninger, og det er hele denne sag også et eksempel på. Derfor er denne forespørgsel både meget væsentlig og meget principiel.

Også hele forløbet efter lovens vedtagelse i forhold til EF-Kommissionen og EF-Domstolen giver anledning til mange spørgsmål. Hvis skatteministeren var i god tro, da han afgav sit svar til Folketingets Skatteudvalg i december 1987, som jeg omtalte tidligere, hvorfor blev Folketinget så ikke orienteret, da det blev klart, at svaret havde været vildledende? Hvorfor forholdt regeringen sig fuldstændig tavst over for Folketinget og Folketingets partier? Var det forsvarligt, at regeringen intet foretog sig for at få loven ændret, da EF-Kommissionen sendte en såkaldt begrundet udtalelse den 27. september 1990, der sagde, at ambien var ulovlig, og at regeringen derfor snarest skulle træffe foranstaltninger til at afskaffe ambien? Hvorfor tog regeringen ikke kontakt til Folketinget eller i det mindste til de partier, der stod bag lovens vedtagelse i 1987? Den omlægning til moms, der blev vedtaget for få måneder siden, kunne have været gennemført på det tidspunkt og kunne sandsynligvis have løst problemet. Hvorfor foreslog regeringen ikke forfaldsdatoen for indbetaling af ambien for 4. kvartal 1991 ændret, da man fik at vide, at Domstolens afgørelse ville blive truffet dagen før forfaldsdatoen – med den konsekvens, at over 4 mia. kr. ikke ville blive indbetalt?

Disse og mange andre spørgsmål kan og bør stilles, og forhåbentlig kan statsministeren eller en anden minister – der er mange, der har været involveret i denne sag – besvare nogle af dem allerede i dag.